

[Ole Henriksen]

stedet for at begynde at lave statistikker over, hvor mange der er til rådighed. Der er ca. 170.000 til rådighed, det er jeg overbevist om.

Vi vil gerne medvirke til en hurtig udvalgsbehandling om gennemførelse af dette forslag, men håber som sagt på svar på spørgsmålet om dem, der falder før 1978.

Jørgen Jensen (DKP):

Må jeg først til hr. Lawaetz, der talte om en modig fagforeningsformand, sige, at jeg vil erkende, at det er sjældent, men det kan jo ske, at en fagforeningsformand også er forvirret, og derfor er det ikke sikkert, det er mod, der lyser ud af det eksempel, der blev draget frem her.

Så vil jeg også godt sige, at når man taler om, at der er nogle, som ikke vil arbejde, så skal man gøre sig klart, at dengang vi havde såkaldt fuld beskæftigelse, var der ingen, og det kunne tyde på, at det er forholdene, der gør, at der er nogle mennesker, som man måske i dag kan sætte det stempel på. Det er allerede sagt heroppefra, og vi ved det udmærket godt, at der er visse mennesker, som bliver først ledige, og som går længst. Det kan skyldes mange ting. Det kan bl. a. skyldes, at de ikke slår til i det ræs, der er i dag. Jeg har sagt det før, man skulle prøve altid at være den, der bliver afskediget først, den, der får det dårligste arbejde, og som føler ikke at kunne slå til, så er det muligt, at man også i en sådan situation går længere, end man gerne ville. Derfor vil jeg godt understrege, at den situation, vi har i dag, udnyttes af arbejdsgiverne ret kynisk til at sortere arbejdskraften, så der er nogle, der kommer til at gå længe.

Jeg fik i går en ansættelsesblanket, som man bruger inden for tekstilbranchen; den bliver brugt bl. a. i Midtjylland, hvor man har de store arbejdsløshedsøer. Det var en langvarigt ledig kvinde, som var blevet afvist gang på gang, og som har gået arbejdsløs længe, en enlig kvinde, som ikke ønsker at gå hjemme, men gerne vil have arbejde. Så spørger man ud over personnummer og en hel række andre ting: har De skatterestance? Hvilke tidligere arbejdsgivere har De haft? Lider De af kroniske eller langvarige lidelser? Er De gravid? Er De farveblind? Kan De tåle at stå og tåle at sidde? Det er det, arbejdsgiverne inden for dette område spør-

ger om, og jeg tror, det vil være vanskeligt for mange af de langvarigt ledige at besvare dette på en sådan måde, at arbejdsgiverne vil have dem. Der sorterer man arbejdskraften ret så groft.

Derfor tror jeg også – og det vil jeg gerne sige til fru Inge Fischer Møller – at vi skal være noget forsigtige med at tale om tilknytning til arbejdsmarkedet. Hvem skal afgøre, om man har tilknytning til arbejdsmarkedet? Det afgøres ikke alene ved at sige, at det er 3, 4 eller 5 år. Vi ved, at vi har en langvarig krise, langvarigt arbejdsløse, og hvem kan garantere, hvornår det holder op? Vi har lige fået de sidste tal fra regeringens side om, hvad den forventer, og de siger, at vi har 30.000 flere arbejdsløse i år, end vi havde sidste år, og at vi vil få endnu flere arbejdsløse til næste år. Det er det, regeringen selv forventer. Ja men så tror jeg, det er farligt at begynde at tale om, at det at have tilknytning til arbejdsmarkedet alene drejer sig om, hvornår man har arbejdet sidst. Det er spørgsmålet om, hvornår arbejdsgiverne har villet have éns arbejdskraft sidst, der sådan set er det afgørende.

Må jeg så sige om forslaget, at vi er positivt stemt over for det. I det indrømmes det jo egentlig, at kommunisterne foreslag om, at man godt kan suspendere tidsbegrænsningen, er rigtigt, og at det er muligt. Vi mener, at det forslag, der ligger her, er for begrænset, jeg vil godt til alle de andre føje et konkret spørgsmål til ministeren: vil ministeren stille ændringsforslag om, at de, der er faldet i 1977, vil være omfattet af det nye stk. 3 og således kan genindtræde? Det drejer sig jo ikke alene om dem, der falder sidst i december måned; vi har også nogle, der er faldet inden for de sidste måneder. Vil de kunne genindtræde?

Så vil jeg godt sige om alle de mange forslag i bemærkningerne, at vi må selvfølgelig vente og tage dem hen ad vejen. Først vil jeg tage anvisningsproblemet, det er allerede nævnt. Vil det blive sikret, at vi får mulighed for at bremse arbejdsgiverne i at benytte den nuværende situation? Ved det, vi har foreslået om at suspendere fuldstændigt, når der var mere end 3 pct. arbejdsløse, ønsker vi ikke, at de langvarigt ledige skal gå år efter år, men vi må erkende, at hvis vi ikke har magt eller vilje til her i folketinget at gribe ind over for arbejdsgivernes ledelsesret, er der